

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

ביקורת ומריבות

יש לעשות הפרדה מוחלטת בין ביקורת למריבה. אצל הרבה אנשים הביקורת נתפשת כמריבה או קטטה. התפישה הזו בטעות יסודה. נכון שאמירת ביקורת יכולה להוביל למריבה, מה שבדרך כלל קורה, ולכן צריך לסמן קו הפרדה ברור בין שניהם.

קוראים יקרים, נא לדעת, ביקורת היא דבר בונה, והיא לגיטימית. אף חֲבֵרָה בעולם לא יכולה להתקיים ללא ביקורת.

מדינה שלא יהיה בה 'מבקר מדינה' - תסתאב, והשחיתות בה תגדל.

בית ספר שלא יהיה לו מפקח - המורים והמנהל יעשו ככל העולה על רוחם. המוסד החינוכי יפסיק להיות חינוכי, ועדיף היה שלא היו פותחים את בית הספר בכלל.

מפעל שלא מבקר את פסי היצור, זו רק שאלה של זמן מתי המפעל ייסגר והבעלים יפשטו את הרגל ובסוף גם את היד...

ביתו של אדם הוא מפעל חייו. צריך שתהיה שם ועדת ביקורת הדדית כדי לתקן בעיות בהווה ולמנוע נזקים בעתיד. אם כן, לא רק שהביקורת לגיטימית ונחוצה, אלא היא גם נכונה ובונה.

זאת ועוד, אמירת ביקורת היא גם חיוב מן התורה שנאמר: "הוֹכַח תוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ".

כלומר, אם ראית שחברך לא הולך בדרך הישר, עליך להוכיח אותו ולקרבו אל האמת.

אל תאמר לעצמך: 'מה אכפת לי...', 'הוא לא הבן שלי...', 'שיעשה מה שהוא רוצה...' אין הדבר כן. אלא עליך להוכיח אותו בנועם, לטובתו, ולטובת החברה כולה.

הביקורת אינה מועילה, אלא אם היא נאמרת בצורה נכונה. אבל אם היא נאמרת בצורה מעליבה או בפני אנשים, אז אסור לאומרה.

לכן הפסוק שהזכרנו מסתיים במילים: "וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו חֲטָא". זאת אומרת, כשאתם רוצים לקיים מצוות תוכחה, היזהרו שהמצנה לא תהפוך לעבירה! עשו זאת בעדינות, ובשיקול דעת.

בעל שהעיר לאשתו ליד המשפחה או הילדים, לא רק שלא קיים מצוות תוכחה אלא גם הלבין את פניה ברבים, ויותר טוב אם היה שותק. אשה שהרימה את קולה על בעלה תוך אמירת הערה וכולם שמעו זאת, עדיף היה שלא תאמר.

פרשת השבוע

כרטיס כניסה לסוכה

בחג הסוכות מצווים אנו בשני מצוות עיקריות, החל מהלילה הראשון מצוות ישיבה בסוכה, ובבוקרו של היום הראשון נוטלים אנו את ארבעת המינים, והמעניין הוא שבתורה נאמר קודם את מצוות נטילת ד' המינים "ולקחתם לכם פרי עץ הדר כפות תמרים ענף עץ אבות וערבי נחל" ולאחר מכן התורה מצווה "בסוכות תשבו שבעת ימים", ולכאורה כיון שכבר בלילה אנו מצווים לשבת בסוכה, התורה הייתה צריכה קודם לכתוב מצוות ישיבה בסוכה ולאחר מכן מצוות ארבעת המינים. דבר נוסף שצריכים אנו להבין שחג הסוכות נקרא "זמן שמחתנו", זהו חג שצריך לשמוח ולהתענג בו, ומאידך מצווה התורה את האדם לצאת מביתו ולגור במשך שבוע ימים בסוכת עראי אשר התנאים שם לא כל כך נוחים כמו בבית, וא"כ כיצד האדם יכול לשמוח במצב כזה שלוקחים לו את הבית ואת כל התפנוקים שרגיל בהם במשך כל השנה.

התשובה לכך היא שארבעת המינים מסמלים את כל רבדי העם, האתרוג אשר יש בו טעם ויש בו ריח מסמל את האנשים שיש בהם תורה ומעשים טובים, והלולב שגדל בעץ התמר מסמל את האנשים שיש בהם תורה ללא מעשים טובים, וההדס שיש בו ריח ואין בו טעם מסמל את בני האדם שיש בהם מעשים טובים ללא תורה, והערבות מסמלות את אותם אנשים שאין בהם לא תורה ולא מעשים טובים כי בערבה אין טעם ולא ריח.

כאשר התורה מצווה ליטול ארבעת המינים המסר בזה הוא שהקב"ה רוצה שתהיה אחדות בעמ"י, בין כל רבדי העם וכולם יתחברו לאגודה אחת.

התורה מקדימה קודם את מצוות ארבעת המינים לפני המצווה של ישיבה בסוכה, משום שהסוכה מסמלת את השכינה, והסוכה נקראת "צילה דמיהמנותא" אנו זוכים בחג הזה לחסות בצילו של הקב"ה, אולם הקב"ה נותן לנו תנאי שרק כך נוכל להיכנס לסוכה והיא מצוות ארבעת המינים, כאשר אנו מקבלים על עצמנו להתאחד באחדות גמורה ולא להתנשא על אף אדם מישראל זה הכרטיס כניסה לחסות בצילו של הקב"ה. לכך התורה מקדימה קודם את מצוות ארבעת המינים ולאחר מכן מצוות הסוכה אפילו שהיא קודמת בקיומה.

ולכן התורה מצווה אותנו במצוות סוכה לצאת מהבית ולהיות בדירת עראי, משום שכאשר האדם נמצא בביתו אין סיכוי שיסכים להתאחד עם חברו, כאשר הוא גר בבית מפואר בשכונה יוקרתית וחברו בבית דל ופשוט, אולם בחג הסוכות לכל עם ישראל ישנם אותם קרשים כדפנות, ואותם סדינים לבנים ואותם קישוטים, וכאשר כולם גרים באותו הבית יכולים הם להתאחד ועל ידי כך לזכות שהשכינה תשרה בביתם, וכאשר אנו עם השכינה זה זמן שמחתנו, משום שכאשר גרים בדירת עראי מבינים שהתכלית היא העולם הבא, והעולם הזה הוא רק פרוזדור ואם אנו זוכים להשראת השכינה בתוכנו בפרוזדור זה זמן שמחתנו האמתית.

שבת שלום וחג שמח – אבנר קזואס

דיחה

דייג ופרופסור שטים בסירת הדייג. הפרופסור: "סלח לי, האם אי פעם למדת פיזיקה?" הדייג: "לא". "אז כנראה שהפסדת רבע מהחיים שלך. ומתמטיקה למדת?" "גם לא". "אז תדע לך שהפסדת חצי מהחיים שלך! מה עם מחשבים?" "גם לא". "אז תתבייש לך! הפסדת שלושה רבעים מהחיים שלך!!" לפתע מתחילה סופה ומעיפה את שני האנשים למים. הדייג שוחה לעבר קרש צף ונתפס עליו בזמן שהפרופסור מתחיל לפרפר. הדייג: "תגידי לי, אתה יודעת לשחות?" הפרופסור (בולע מים): "ל... ל... לא" הדייג: "אז אני שמח להודיע לך שהפסדת את כל החיים שלך!!!"

"כִּשְׁם שִׁמְצוּוֹה לּוֹמֵר דְּבַר הַנִּשְׁמַע כִּךְ מִצְנָה שְׁלֵא לּוֹמֵר דְּבַר שְׁאִינוֹ נִשְׁמָע"

כתגם השבוע

שיחה יומית

ההורים צריכים לשוחח ביניהם שעה בכל יום למדנו בספר 'ביחד' שבני הזוג צריכים לדבר בכל יום שעה בנחת, למרות העייפות. וכאן נוסף ונאמר שהדיבורים לא יהיו רק סביב נושא הזוגיות ושלוש בית אלא גם על נושא חינוך הילדים.

למדנו מספר פעמים שבדרך כלל בחינוך ילדים האמא נמצאת בחזית הקדמית והאבא מידי פעם מופיע ומתעניין.

אם נשאל אבא אקראי מספר שאלות בנוגע לילדיו נגלה שהוא לא מונח במצב הילדים בכלל.

שאלה ראשונה: כמה ילדים יש לך? כמה יש לי? הוא שואל, ובינתיים הוא חושב... אמר לי פעם מישהו: חמישה, לא, שישה, הוא טעה באחד...

שאלה שניה: בן כמה כל ילד? כאן הוא נעצר...

ואם נשאל אותו: אתמול היה יומולדת לילדה, בת כמה היא? הוא יאמר: זה נע בין 5 ל 7... ואם נקשה עוד ונשאל: באיזו כיתה כל ילד? הוא ירוץ לאשתו ושאל: באיזה כיתה מושיקו? וכשהיא תענה: בכיתה ג', הוא ישאל: מה, הוא כבר בגימל? מה, הוא גמר את הגן?

ואם נוסף עוד ונשאל: במה מתקשה כל ילד בשעורי בית? הוא יאמר: למה אתה נטפל אלי, לך אליה, הכל מתחיל ממנה... לזאת יקרא 'אבא ביולוגי'.

כדי שהאבא לא יהיה רק אבא ביולוגי אלא גם אבא אמיתי המעורה ושותף בחינוך ילדיו, הוא חייב לקבל אינפורמציה שוטפת מאשתו אודותם, ולדון יחד איתה ולקבל החלטות לפעולות משותפות מולם.

כאן המקום לומר שכאשר הילדים כבר גדולים אי אפשר כמעט לנהל שיחות אודותם, מכיון שהם מקשיבים.

לכן כדאי לצאת קבוע פעם בשבוע לבית קפה או למסעדה או סתם לשבת על הספסל בגינה ולשוחח ביחד.

סיפור לשבת

רבי נחמן מברסלב זצוק"ל

"העיר אומן, ליל ר"ה, תפילת ערבית החגיגית זה עתה הסתיימה, הציבור נוהר אל עבר חדר האוכל, כל אחד תופס את מקומו, המקום בו יסעד את כל סעודות החג. גם אני התיישבתי לי במקום פנוי כלשהו. לידי, שמתי לב, יושב יהודי לא מוכר מבני עדות המזרח, ארשת פניו ענתה בו, כי הוא מבני עליה, אברך בן תורה, מאלה שמעדיפים לשבת בישיבה ולא לבלות את זמנם בנסיעות, אפילו לא לקברי צדיקים.

למחרת בסעודת הבוקר כבר לא יכולתי להתאפק ושאלתי אותו, בנימוס 'מה עושה כבודו באומן?' - 'אני? הוא עונה לי, 'באתי לרופא שלי'. 'מה הכוונה?' פתחתי זוג עיניים. וכך הוא סיפר: 'שמי יואב. הכול החל כאשר תקופה ארוכה חשתי ברע. לאחר בדיקות נשלחתי לפרופ' סלמון.

חששתי מאד, ממה שאני עלול לשמוע מפי הרופא. והנה נקראתי בשמי נכנסתי בחששות מרובות, הרופא בדק את תיקי, שאל מספר שאלות ולאחר דקות ארוכות פנה אליי ואמר: 'בעייתך היא חשוכת מרפא, ואין סיכוי להחלים ממנה, אך אם תקפיד ליטול בכל יום את התרופות, שארשום לך- ישנו סיכוי, כי תוכל להאריך ימים גם כך'.

'אי אפשר לתאר ולשער את הרגשתי. עולמי חרב עליי בשומעי בשורות אלו. מעתה אני אדם חולה שחיי תלויים מנגד אם אשכח לבלוע תרופות ואפילו למשך יום אחד בלבד. אט-אט אני מתאושש, משתדל למלא את חיי בתוכן, פיציתי את עצמי בבילויים. הפכתי לבליון והחלתי לטייל סביב העולם.

באחד מטיולי הגעתי לאפריקה וביליתי שם תקופה ארוכה, שם פגשתי את אשתי, לייע נוכריה. באותה תקופה הדבר לא הפריע לי כלל, החלטנו, כי איש באמונתו יחיה ולא נתערב זה לזה בעניינים של אמונה ודת'. 'שנים חולפות, נולדה לנו בת שאומנם מקשה על הטיולים אך בכל זאת שיגרת החיים ממשיכה. טיולים ובילויים.

באחת ממסעותי פגשתי קבוצה שסחבה אותו לאומן, אמנם השם "אומן" לא אמר לי כלום, אך מה אכפת לי, העיקר להיות בעוד מקום בעולם.

לאומן הגעתי בערב ר"ה, נכנסתי לציון הקדוש. הייתי בהלם למראה עיניי, אנשים רבים בוכים, צועקים, מתנענעים פורשים ידיהם אל על, מעולם לא ראיתי דבר כזה. שאלתי את אחד האנשים לפשר המחזה והלה הסביר לי על רבי נחמן מברסלב, על הבטחתו לאלו שיבואו להתפלל על ציונו.

נסחפתי, נשמתי התעוררה. היא משתוקקת, מבקשת, מחפשת. הרגשתי כי יש כאן איזושהי אמת. לא הייתי מסוגל להתאפק, והשתטחתי על הציון ובכיתי כפי שלא בכיתי מעולם.

לפתע קמתי וזעקתי: "רבי נחמן, אני מבטיח, שאם אתרפא ממחלתי ולא אצטרך לקחת תרופות יותר, אני אשמור שבת". חזרתי הביתה ולא סיפרתי לאיש דבר, קיבלתי החלטה אמיצה על דעת עצמי, להפסיק לקחת את התרופות'.

'לאחר שבוע ללא תרופות, ביצעתי בדיקות, ובלב מלא חששות אני מקבל את התוצאות, "הכל תקין" ענה הרופא בקופת חולים, "אין לך שום מחלה". קיימתי את הבטחתי והתחלתי לשמור שבת. אולם כאשר הניצוץ מתעורר- אני לא מסתפק בכך.

כאשר אשתי מבחינה בשינוי, אני מעדכן אותה במה שקורה ומנסה להשפיע עליה ללכת בעקבותיי, אך היא מזכירה לי את ההסכם בינינו: "אינני מתערבת לך בענייניך ואתה אל תתערב בענייניי". אינני יודע כיצד להתנהג, האם עליי להתגרש או לא? ומה בקשר לבתי? בצר לי פניתי למספר רבנים ושטחתי בפניהם את מצוקתי, אך פתרון לא קיבלתי.

לפתע צץ בראשי רעיון: 'אם באומן נושעתי בפעם הראשונה, אסע לשם לבקש ישועה נוספת'. מיד קמתי ונסעתי לאומן, הגעתי לציון והשתטחתי על הקבר, כאשר הודיתי לרבי על שהחלים אותי ממחלתי ובקשתי את עזרתו בעניין אשתי ובתי'.

באחד הבקרים לאחר שבשתי שנותי לב כי אשתי נוטלת את ידיה של בתנו בת 6. "מדוע את עושה זאת?" שאלתי והיא הסבירה לי כי במשך התקופה האחרונה היא עוקבת אחריי וכאשר ראתה את נועם דרכי, החליטה ללמוד יהדות והיא הצטרפה לסמינר - וזהו אחד הדברים, שהיא למדה שם, כעת היא שוקלת ברצינות את עניין הגיור.

כיום, אני חי ב"ה עם אשתי, שהתגיירה ולומד באחת הישיבות הקדושות במרכז הארץ. 'כעת אתה מבין, מה אני עושה כאן?', שואל- קובע האברך שלצדי.

(פניני עין חמד)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים,
הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייו עכשיו - 1599-59-59-39

